

Zlatko DUKIĆ, novinar i publicista

Riječ na otvaranju samostalne izložbe fotografija Ahmeta Hukića "Ptice 2"
u Galeriji Foto-kino kluba Tuzla, u četvrtak, 19. 5. 2016. u 19 sati

Kad neko neodoljivo voli kretanje, putovanje, prirodu, izazove koje donosi slobodno kretanje – a još, pri tome, ima "oružje" po imenu foto-kamera – eto početnog, najvažnijeg uslova za buđenje neskrivenog dara za uočavanje zanimljivog detalja, privlačnog motiva i atraktivnog sadržaja.

To je, međutim, tek početna osnova, neizbježna pretpostavka za ono što se, u iskustvu i na primjeru Ahmeta Hukića, moralo materijalizovati i ovaplotiti u umjetničku fotografiju. Previše jednostavno i uprošteno je, pri tome, kazati da Hukić ima posebnu kreativnu strast prema prirodi, konkretnije prema pticama – kao njenom sastavnom i najljepšem dijelu. Mnogo tačnije i mnogo potpunije je reći da temat "Ptice" jesu njegova strast, ali i dokaz tvrdnje da se upušta u područje u kome se osjeća suvereno, sigurno i potvrđeno. Nema mnogo primjera umjetnika ove vrste, koji bi se mogli pohvaliti onim što Ahmet Hukić tako sigurno i tako moćno pretvara u "proizvod" svog doživljaja motiva, koje lovi – da, baš lovi – foto-kamerom.

I onda dolazimo do teme večerašnje izložbe. Sve ono što se u Hukiću taložilo decenijama, još od srednjoškolskih dana, kada se još nije probudio njegov afinitet prema umjetničkoj fotografiji – ali jeste rođena posvećenost fotografiji i druženju sa foto-kamerom, moralo je, prije ili kasnije, eskalirati u uže područje interesovanja, u ono što ga je najviše privuklo. Kad se to udružilo s njegovim nemirnom i potrebom za kretanjem i putovanjem, nužno je urodilo plodovima, čije efekte vidimo i večeras.

Ciklus "Ptice 2", kojim nastavlja ono čime nam se predstavio 2014. godine, Hukića ovjerava kao umjetnika koji je razumio osnovnu stvar, vezanu za motiv ovog ciklusa – ptice: one su bile, ostaju i uvijek će biti simbol slobode, simbol neograničenih mogućnosti za njenim osvajanjem u stalnom kretanju, nemiru i nepristajanju na granice i ograde. Budući da to korespondira sa Hukićevim pogledom na život i, pogotovo, s njegovim shvatanjem umjetnosti, kojoj se posvetio, sasvim je logično očekivati harmoniju, koja blješti efektnim fotografijama, raznolikog sadržaja, nepojamno privlačnih boja, nerijetko magično uhvaćenog ptičje pokreta ili, pak, mirovanja, koje tjera na razmišljanje.

Ahmet Hukić je, očito, morao mnogo da se kreće, putuje, otkriva i istražuje, ne bi li – očigledno ne na jednom mjestu, čak ne i na samo jednom kontinentu – ulovio tu beskrajno bogatu i prekrasnu galeriju ptičjih vrsta i ptičjih motiva. Znao je šta radi, zašto to čini i šta mu je krajnji cilj. Originalnost i nepatvorenost takvog pristupa realizaciji vlastitog zadovoljstva i vlastitog cilja, neizostavno za rezultat ima autorsku samouvjerenost, ali i infektivno dejstvo njegovih radova na publiku – u vidu paralelno ostvarenog uvjerenja u to da smo, kao gledaoci i ljubitelji umjetničke fotografije rijetko autentičnog tipa, i sami na mjestu na kome je fotografija nastala, da i sami prisustvujemo činu foto-lova na ptičji pokret, zamah krila, lov u vodi, slobodan let...

Kad se tako identifikujemo sa motivom, sa autorskom porukom i idejom o slobodi i neograničenom letu, i nama samim se mora učiniti da smo slobodniji i rasterećeniji, nego što to stvarno jesmo. Uostalom, ljepota onoga što nas okružuje i nas u tome okruženju, mnogo češće je na nivou iluzije i iracionalnog, nego stvarnog i mogućeg. Zato i ovakve izložbe imaju funkciju, uz sve drugo, bijega od surovosti svakodnevice i bar nakratko opijanje ljepotom, kakvu nam, na svojoj

način, može priuštiti samo umjetnička fotografija.

Kojoj, ovog puta, Ahmet Hukić dodaje još jednu važnu i vrijednu legitimaciju: potvrdu da se vječna dilema o ulozi i moći foto-kamere u procjepu između snage kolora i snage crno-bijelog postupka, u slučaju ciklusa o pticama – naprosto briše i nestaje. Jer, kao što imamo motive, ambijent i sadržaj, koji pravu funkciju i vrijednost imaju samo u crno-bijelom foto-majstorstvu, ovdje se uvjeravamo u to da su Hukićevi motivi i Hukićev lov na ptice – jedini smisao ostvaruje i cilj ispunjava majstorstvom u korištenju kolor-tehnike i u vještoj materijalizaciji i upotrebi kompozicije i njenog formatiranja.

A to nas iznova, u upornoj i neumornoj misiji Foto-kino kluba Tuzla, vraća već provjerenoj i utvrđenoj činjenici postojanja članova ovog kluba, koji su u stanju da nas uvijek iznova prijatno iznenade, obogate onim što znaju i umiju i počaste novim kvalitetom i novim dostignućem. Što onome ko se nađe u poziciji zadovoljstva da ovakvu izložbu proglasi otvorenom – samo uvećava osjećaj radosti i privilegovanosti.